

BİLGE VE YİĞİT BİR ŞAHSİYET ÖRNEĞİ: AHMET AKGÜL

□□□□□□□□

Bir ABD Ziyareti Maceramız ve Üstadımızın Hayat Hikayesini Yazma Kararımız

2008 yılı yaz aylarıydı. Daha önce İngilizce pratiği amacıyla gitmeyi tasarladığım ABD’de 2-3 aylık bir iş kapsamında tüm hazırlıklarımı tamamlamış, çalışacağım firmadan haber gelince uçak biletimi almış, seyahat günümü bekliyordum. Tam o süreçte Milli Çözüm Ekibimize yönelik, haksız ve asılsız Ergenekon Operasyonu vuku bulmuştu. Bunun üzerine Milli Çözüm yazarı ve KKTC sorumlusu olmam hasebiyle FETÖ kontrolündeki Terörle Mücadele Polisleri bana da geldiğinde evde bulamazlar ve *ABD’ye gitmemi bir kaçış olarak lanse edip Muhterem Ahmet Akgül Hocamızı ve Milli Çözüm Ekibini karalamaya kalkışirlar*

düşüncesiyle uçak biletimi ileri bir tarihe ertelemiştim. Birinci gün gelen giden olmayınca önce Konya’ya, oradan da Adana’ya gönderilen ekibimizin tutulduğu yerlere gitmeye niyetlenmiştim. Fakat yine de adresime gelen giden olur, bulamazlarsa kaçtı denilir diye bir iki gün daha bekleyeyim, gelmezlerse öyle giderim diye karar almıştım. O esnada sürekli şu duayı yapmıştım;

“Ya Rabbi, ya Muhterem Hocamızı ve dava kardeşlerimi aklayıp çıkar ya da beni de onların yanına aliver!”

Derken 5’inci gün, hamdolsun Milli Çözüm Ekibi aklanarak salıverildi. İstanbul’a gelenleri karşıladıktan sonra biletimi tekrar düzenleyip ABD’ye gitmiştim.

ABD’de bir müddet çalıştıktan sonra Türkiye’ye dönmeme yakın, Virginia Eyaleti’ne gelip orada kalan arkadaşların evinde misafir oldum. Ramazan ayı idi. Norfolk Limanı’nda ABD Deniz Kuvvetleri Müzesi vardı. Meşhur Philadelphia Deneyi’ne istinaden biraz merak biraz da genel kültür amacıyla sahile doğru yürürken FBI merkez binasını görmüş ve önünde birkaç fotoğraf çekinmişim. 10 dk. geçmeden 2 polis aracı ve birkaç yaya polis etrafımı çevirip silahlarını doğrulttular ve *“kimildarsam vuracaklarını”* söylediler. Sonra bazı bilgiler sordular, biraz konuştuktan sonra ikna olmuş göründüler ve gittiler. Ben sahildeki Deniz Kuvvetleri Müzesi’ne doğru devam ettim. Gemi içerisindeki müzeye girdim, fakat

bana silah çekip sorguya çeken polislerden 2 tanesini biraz ileride sivil kıyafetlerle saklanıp beni takip ettiklerini fark edip bozuntuya vermeden gezime devam ettim. 45 dk. içeride gezdikten sonra gemiden çıkarken sivil bir adam yanıma yaklaşmış FBI binası önünde yaşanan olayla ilgili konuşmak istediğini söyledi. Ben:

“Basit bir fotoğraf için bu kadar gürültü çıkarmanın ne manası var?”

diye konuşunca, o kişi bana;

“11 Eylül’den sonra çok şey değişti, insanlar çok tedirgin, siz fotoğraf çekerken tüm FBI binası ayağa kalktı!”

dedi. Ona beni takip eden polisleri işaret ederek;

“Bakın orada beni takip eden 2 sivil kıyafetli polise gerekli bilgileri verdim, gidin onlardan alın”

dedim. O kişi bana;

“Onlar ayrı, biz ayrıyız!”

deyince, kim olduklarını sordum ve “FBI” cevabını aldım. Ardından şahsım için oluşturulan dosya için bir fotoğrafımı çekip bana kartvizitini verdi ve pasaportum yanımda olmadığı için ertesi sabah adresime gelip pasaport kontrolü yapacaklarını belirtip ayrıldı. Kartvizitin üstünde unvan olarak

“FBI, Terörle Mücadele Masa Şefi”

yazıyordu. Sonra o kartvizitle evinde kaldığım arkadaşların yanına gittiğimde, onlardan yaşça benden 10 yaş büyük olan ve uzun süre ABD’de ikamet eden 2 tanesi;

“En son FBI’ın, Müslüman Türkmenlere aynı şekilde kartvizit verip gönderdiğini ve aynı gece baskın yapıp hepsinin ABD girişlerini sistemlerden silip, hiç ABD’ye girmemiş gibi göstererek Guantanamo’ya götürdüklerini ve bir daha haber alınmadığını”

söyleyip apar topar neleri varsa arabalarının bagajına atarak, geriye kalan 2 arkadaşla birlikte bize;

“Aklınız varsa siz de kaçın!”

deyip hızla oradan uzaklaştılar. Ben geride kalan 2 arkadaşla;

“Gitmek isterseniz gidin, bir sıkıntı olmazsa haber veririm gelirsiniz, ama bana güveniyorsanız Allah’ın izniyle bir şey olmayacak!”

deyince arkadaşlar;

“Bizim sana güvenimiz tamdır, gitmiyoruz!”

diye cevap verdiler ve odalarına çekildiler. Arkadaşlar sahura kalkmamak niyetiyle bir şeyler yiyip yattılar. Ben de gece baskın yaparlarsa uyanık olayım, hazırlıksız yakalanmayayım, hem de biraz ibadet edip Rabbime sığınayım diye uyumadım. O gece tefekkür ederken, Milli Çözüm Ergenekon Operasyonu’nun Türkiye’de Terörle Mücadele ekiplerince yapıldığını ve o zamanki

“Ya beni de al, ya da Muhterem Hocamızı ve kardeşlerimi salıver!”

duamı hatırlayarak; sanırım bu duam kabul oldu hissiyatıyla;

“Ya Rabbi, baskın yapıp beni Guantanamo’ya götüreceklerini ve bir daha haber alınamayacağını konuşuyorlar. Ben ne bir suç işledim ne de kul hakkına girdim, vicdanım rahat. Sadece 11 Eylül korkularından dolayı bir fotoğrafı bahane edip beni Müslüman kimliğimle sıkıştırıyorlar. Sen’den ne gelirse başım üstüne, Sen’den başka kimsem yok, öyle münasip gördüysen Guantanamo’ya sürgün benim için hicret, ölürsem şehadettir ki, seve seve giderim. Eğer öyle münasip gördüysen Türkiye’de ettiğim duama say ve kardeşlerimle aynı ecri ver bana. Ama ya Rabbi, ne olur bana inanıp evden ayrılmayan arkadaşlarıma benim yüzümden bir zarar vermelerine ve benim de izzetimle ve onurumla

oynamalarına izin verme!”

diye dua edip sabaha kadar hazırda bekledim. Gece evin etrafında sesler duydum ama dışarı çıkıp bakmadım. Gelen giden olmayınca kartvizitin üzerindeki numarayı arayıp evde beklediğimi söyledim. Bir saat içinde FBI Terörle Mücadele Masa Şefi yanında siyah takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir personeli ile geldi. Arkadaşlarım panik yapmasınlar diye uyandırmadım ve gelen FBI yetkililerini içeri almamak için tokalaşma bahanesiyle elimi uzattım ve bir iki adım ileri itip beden dili ile eve girmemelerini ve görüşmenin dışarıda yapılmasını istediğimi hissettirdim. Onlar da gösterdiğim yerde durarak bana hazırlamış oldukları ve üzerinde çektikleri resmim bulunan şahsıma ait 6-7 sayfalık dosya üzerinden kimlik ve pasaport bilgilerimi kontrol ettiler. Onlar sorular sorarken suçluluk psikolojisi vermemek adına onlara biraz sert yaptım. Daha sonra işlemler biterken Şef’in yanındaki ajan bana:

“Bu bilgiler yetmez bizimle geliyorsun!”

deyince içimden:

“Şimdi gider yaptın yaptın, daha da imkân olmaz, pasif davranırsan suçluluk psikolojisi anlaşılır, hem de götürülecek isek izzetimizle gidelim”

düşüncesiyle o ajanın üzerine yürüdüm ve

“Ne demek yetmez, ne demek istiyorsun, illegal iş mi yaptım ki bana bu tavrı gösteriyorsun?”

gibisinden cümleler sarf ettim. Ben kızgın bir şekilde üzerine yürüyünce ajanın eli belindeki silaha gitti ve tam çekmek üzereyken yanında bulunan amiri tuttu ve o ajana dönüp dişlerini sıkarak ve bana bakarak:

“Öyle demek istemedin değil mi?! Çok yardımcı oldunuz teşekkür ederim demek istedin değil mi?!”

diye kızarak konuştu ve ajan kendisini toplayıp bana sinirli bir bakış atıp kafasını öne eğdi.

Ardından FBI Terörle Mücadele Masa Şefi, ***ülkeden ayrılana kadar emniyette olacağımı*** söyledikten sonra:

“Bize yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim”

diyerek ayrıldılar. Gece uyumadığım için hemen gidip uyudum ve 6 saat sonra evden iftar yaptığımız yere gitmek üzere yola çıktım. O sırada yola çıkarken bir Polis aracının sokağın köşesinde bekleyip evi izlediğini fark edince arabaya doğru yaklaştım. Beni fark eden polis, koltuğunu geriye yatırıp saklanmaya çalıştı. Ben de görmezden gelip yoluma devam ettim. Bu olaydan bir hafta kadar sonraki dönüş uçağıma binene kadar ve eyalet değiştirmeme rağmen takip edildiğimi fark ettim, ama İlahi bir muhafaza altında olduğumu sürekli hissettiğim için gönlüm çok rahattı. Hatta etrafımdaki insanlar:

“Sen nasıl tedirgin olmuyorsun, bugün giderler yarın ansızın gelip alırlar!”

diye benden çok tedirginlik gösteriyorlardı. Ancak ben inanıyordum ki, Allah’ın izni ve inayetiyle Aziz Erbakan Hocamızın ve Ahmet Akgül Hocamızın manevi himmet ve himayesi ve Milli Çözüm Ekibi’nin duaları, bereketi hep benim yanımdaydı.

İşte Milli Görüş Hareketi'ne sadakatin kerameti ve Milli Çözüm hizmetlerinin bereketi yüzü suyu hürmetine, ABD'de yalnız ve yardımsız bulunduğum bir süreçte... Üstelik FBI ajanlarının şuurlu Müslüman avına çıktıkları bir dönemde, ellerinde kanıt olarak gösterecekleri *"Binalarının fotoğrafını çekmek"* gibi bir bahaneleri olduğu halde... Daha da ilginç; ABD ajanları olan Fetullahçıların ve işbirlikçi iktidarın perde arkasını ve karanlık planlarını, çok net ve sert şekilde yazıp konuştuğumuz bilinmesine rağmen... Bizi tutuklayıp işkence merkezleri Guantanamo'ya götürmekten sakınmaları... Sanki sonunda; çok etkin ve yetkin yüksek makamlardan telefon talimatı almışlar gibi, bizi serbest bırakmaları; İlahi bir koruma ve kollama altına alındığımızın kanıtıydı... Bu ve benzeri nice hikmetlerine ve gelecek nesillere ibret ve örnek olacak nice hizmetlerine şahit olduğumuz Ahmet Akgül Üstadımızı daha yakından kavramak ve topluma tanıtmak amacıyla bu kitabı yazma amacımız ve çabamız da çok şükür, yine Yüce Allah'ın inayeti ve Üstadlarımızın himayesiyle başarıyla sonuçlanmıştı. Başlamak bizden, başarı Rabbimizdendi...

Üstadımız Ahmet Akgül Hocamız bize, *"makamları ve imkânları ne olursa olsun insanları -hâşâ- Allah gibi değil, ancak Allah için sevmemiz gerektiğini"* sıkça vurgulamışlardı. Evet, böylesine ilim, fazilet ve mücadele ehli zevatı; hatalarıyla, zaaflarıyla ve noksanlıklarıyla sevip saymak; onların -hasbel beşer- bazı şahsi kusurlarını, İslam'a ve insanlığa yaptıkları hizmetlere bağışlamak lazımdır. Cenab-ı Hak da, Mahkeme-i Kübra'da mü'min kullarının amellerini tartacak, sevap tarafı ağır basarsa günahlarını -kul hakkı hariç- afv-u mağfiret buyuracaktır. İşte Ahmet Akgül Üstadımız gibi, ömrü boyunca haksızlık ve yanlışlıklara savaş açmış, bunların hemen hepsinde tek başına ve yalnız bırakılmış... İftiralara ve asılsız isnatlara uğramış, karakol ve mahkeme kapılarında suçlu muamelesi yapılmış; zindanlara atılmış, ama asla Hak yolundan caymamış, sapmamış ve savrulmamış... Cazip makam ve menfaat teklifleriyle satın alınamamış olan bu mücahit ve muttaki şahsiyeti, kendi algımız ve anlayışımız oranında topluma tanıtmak, çok değerli ve orijinal yapıtlar olan eserlerinden herkesin yararlanmasını sağlamak niyetiyle bu yazıyı hazırladık. Kur'an'ın ve Resulullah'ın öğrettiği mutlak doğrulara sadık kalması, ilmi, ahlâki ve vicdani duyarlılıktan ayrılmaması, Onu sürekli haklı çıkarmış; solcu, sağcı veya İslamcı geçinen istismarcı ve fırsatçı takımıyla ilgili tespit ve tahlillerinde hiç yanılmamıştır. Örneğin; hemen her kesimin yararlanmaya ve yararlanmaya çalıştığı Fetullah Gülen ve cemaatinin, gerçek niyetlerini ve hıyanetlerini tam 30 sene öncesinden konuşup yazmaya başlamış, bu yüzden nice hücumlara uğrayıp dışlanmış, ama sonunda yandaş yazarlar ve yargıçlar Onun yazılarını ve kitaplarını dikkatle okuyarak, bu hıyanet şebekesini ve ilişkilerini öğrenip çözmeye mecbur kalmışlardır.

Ahmet Akgül Hocamızın; ilmi dirayet ve feraseti kadar, yüksek cesaret ve metaneti de... İmani haysiyeti ve insani hassasiyeti kadar, örnek istikamet ve fazileti de, yakinen tanıyan kimseleri ve biz talebe ve takipçilerini hayran bırakmıştır.

Her şeye rağmen, samimiyet ve muhabbetle Ordumuza sahip çıkması, Dini değerlerimizle Laiklik prensiplerini uzlaştırıcı yorumları, Milli Görüşçü, Atatürkçü ve Ülkücü kesimlerden tutarlı ve duyarlı kimseleri ortak paydalar etrafında buluşturma ve bir Milli Mutabakat oluşturma yaklaşımları, Ahmet Akgül Üstadımızı daha farklı ve aranırlı bir konuma taşımıştır. Derin ilmine, engin birikimine rağmen, sürekli okuyan, araştıran, tebrikten ziyade tenkitlerden hoşlanan ve yararlanan, asla bilgiçlik havasına ve gururuna kapılmayan, ama hak bildiği konularda ise kesinlikle geri adım atmayan... İmkân ve iktidar sahiplerinin ne tehditlerine ne de tekliflerine kulak asmayan, Allah'ın rızasını, halkın çıkarını ve davasının hatırını her şeyin üstünde tutan Hocamızı, önümüzdeki süreçler ve gelecek nesiller daha iyi anlayacaklardır.

Üstadımız: *“İlmi ehliyet tedariki, nefis terbiyesi ve tebliğ görevimizi yerine getirme meşguliyeti, bizi diploma ve etiket sahibi olmaktan geri bırakmıştır. Yüksek tahsili dışarıdan ve yine eğitim-öğretim dalında tamamladıkça da, öyle kariyer yapmaya vaktimiz olmadı”* buyururlardı. E. Edebiyat Profesörü Erhan Saraçoğlu Beyefendi, büyük babası Çemişgezekli Nüzhet Dede'nin gizemli ve ayet mealleriyle kafiye bir şiirini 3-4 saat içinde ve 10 sayfa halinde izah eden Ahmet Akgül Hocamızın yorumlarını okuyunca: *“Ben hayran kaldığım bu açıklamaları 3 ayda yapamazdım, üstelik bu derin ve engin manaların birçoğunu hâlâ kavrayamadım”* itirafında bulunmuşlardı.

Nefsin terbiyesi ve kalbin terakkisi için, bir parça ekmek ve su dışında her türlü yiyecek ve içecekten uzak durarak ve günde sadece 3-4 saat kadar uyuyarak ve sürekli oruçlu olarak bir caminin köşesinde iki sefer 40'ar gün çileye, defalarca 10 gün itikâfa oturan Hocamız, nefsi cihatla siyasi cihadı birlikte yürüten bir zattı.

Kendisi 1.64 boylarında, 72 kg civarındaydı, onurlu ve kibar yüzüne bakıldığında insanı bir hürmet ve haşyet (saygınlık ve ağırlık) hissi kaplardı. 72 yaşını aştığı halde dinç ve çalışkan bir insandı. Tanıdığımız 30 yıldır, günde iki öğün ve çok az yediği anlaşılmıştı. Hep *“Allah için sevmek ve yine Allah için buğz etmek”* Onun şiarıydı. Dine, Devlete, Millete, Ümmete yönelik hıyanet ve hakaretler karşısında kızar, gayreti artar ve gereğini yapardı. Ama şahsına ve dünya çıkarına yönelik hücumlara aldırılmaz ve üzerinde durmazdı. Örneğin, büyük bir dikkat ve emekle hazırlanan Meal-i Kerim'in önsözünün baskıya yanlış girdiği haberini alınca, üzölmüş, kendi kendine (ve yanındakilere): *“Takdir hata yapmaz; kim bilir bu yanlışlıkta nice hikmet ve hayırlar gizlenmiş durumdadır. Bunlar ileride anlaşılacaktır. Ancak, arkadaşlarımızın ‘ihسان makamına’ yani cihat ve tebliğle ilgili sorumluluklarına yakışmayan bu ihmalkârlıklarına karşı sert ve net uyarılar yapılması lazımdır. Aksi halde telafisi mümkün olmayan hatalara cesaret*

***kazandıracaktır!”
buyurmuşlardı.***

Bizzat Ahmet Akgül Hocamızın kendi ifadesiyle; “Allah için Sevmek”le, “Allah Gibi Sevmek” Ayrıdır!

İnsanları, imanları ve güzel ahlâkları yüzünden sevmek ve hizmet ehline saygı göstermek oldukça önemlidir ve gereklidir. *“Allah için sevmek ve yine Allah için buğz etmek”* imanın temelidir. Çıkar ilişkilerine dayanan sahte samimiyetler ne denli çirkin ise, sadece Allah rızası için gösterilen sevgiler de o denli güzeldir. Ancak

“Allah için sevmek”

le,

“Allah gibi sevmek”

genellikle birbirine karıştırılmaktadır ve oldukça tehlikelidir. Özellikle Komutan, Başkan, Lider ve Mürşid gibi şahsiyetleri, hizmetleri ve üstün meziyetleri yüzünden ve Allah rızası için sevmek ve saygı göstermek yerine, bunları

“Allah gibi sevmek”

, insanları sapkınlığa sürüklemektedir.

“İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını (O'na) 'eş ve ortak' tutanlar (ve bazı kulları tanrı gibi kutsayanlar) vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi sevmektedirler. (Halbuki) İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri (herkesten ve her şeyden) daha kuvvetli ve şiddetlidir...” (Bakara: 165) ayeti bu gerçeği ifade etmektedir...

“Seçkin ve bilgin kişidir... Hizmet ve keramet ehlidir... İlim ve hizmet hazinesidir...” diyerek, bazı insanları haddinden fazla yüceltmek ve hele böyle kimselerin Kur'an'ın açık hükümlerine aykırı eylem ve söylemlerini bile, haklı ve hayırlı görmek, sapkınlık alâmetidir.

“Hiçbir delili ve yetkisi olmadan Allah'ın ayetleri hakkında mücadele edenler (ve Kur'an'a keyfi yorumlar getirenler) kalplerinde taşıdıkları ve asla ulaşamayacakları bir kibir yüzünden böyle hareket etmektedir.”

(Mü'min: 56)

Hidayet ve hizmet rehberi olan kişiler, elbette sevilir ve saygıdeğerdir. Kur'ani ölçüler içinde, amirlere de itaat edilir. Ama *“Bunlar bizim peşin ve kesin şefaathimizdir ve günahlarımızı bağışlatma vesilemizdir. Allah dünyevi ve uhrevi bütün nimet ve*

faziletlerini bu zatlar eliyle bize verecektir. Bunları gücendiren her şeyden mahrum edilecektir” diye bazı insanları gözünde ve gönlünde büyütenler, onları “ilah” yerine koymuş demektir.

Kötü cinlerden (şeytan taifesinden) bir kısmının bazı putların içlerine girerek Mele-i A'lâ'dan (melekler divanından) kulak hırsızlığı yaptıkları birtakım sırları (Saffat: 10) konuştukları bu putlara tapan veya şeytani kuruntularını Allah'ın özel ilhamı sanan bazı insanlara körü körüne bağlanan (Sebe: 41) kimseler artık onların istismar ve suiistimal ettikleri köleleri ve hazır askerleridir. (Yasin: 75) Kendi hevasını ilah edinmiş ve Allah'ın bir ilim üzere kendilerini saptırmış (Casiye: 23) dünyalık heves ve hesaplarına kapılmış ve nefs-ü hevalarını ilahlaştırmış (Kasas: 50) olan ve bazı gafiller tarafından Allah makamına taşınmış bu aşağılık tipler, artık bütün kötülüklerini ve çirkinliklerini güzel ve gerekli görmekte (Fâtır: 8) ve kendilerini müstağni (herkes bana muhtaç, ben bulunmaz birisiyim) zannetmektedir. (Alak: 6-7) Çevrelerine, “*Allah tarafından seçildiklerini ve görevlendirildiklerini*” ima eden bu kimselerin, her gün bir sürü yalanları ve yanılgıları ortaya çıkmasına rağmen, bunlara hemen bir “*hayır ve hikmet kılıfı*” geçirilmektedir.

Kötü niyetleri, enanietleri, hile ve hıyanetleri yüzünden vicdani ayarları giderek bozulan bu insanlar, “*Allah'la beraber ikinci bir ilah*” (Neml: 61-62-63) yerine koyulmanın şeytani keyfini sürmektedir. Ve tabi “*bu küfür ve nankörlük zevki yakında bitecektir.*” (Zümer: 8) Çünkü “*Allah'la beraber diğer bir ilah edinip ona dua eden*” sapkınların hesabı mutlaka görülecektir.” (Mü'minun: 117)

“*Allah'ın yanında, O'nun kullarından birini kendilerine evliya (koruyucu, kurtarıcı ve Mevlâ) edinenler*” (Kehf: 102) şirke düşmüşlerdir. “*Allah'la beraber başka bir ilah edinenler ve bazı insanları tabulaştıran kimseler, kötülenmiş ve rezalete terk edilmiştir.*” (İsra: 22)

Evet, “*iki ilah tutmak*” (Nahl: 51) yaygın, ama gizli bir şirk halidir.

Liderini, şeyhini ve ağabeylerini;

a- Her türlü günah ve kusurdan uzak ve masum gören,

b- Her türlü gaybi gizlilikleri ve geleceği bildiklerini iddia eden,

c- *“Zalimleri desteklemeyin, küfrü hoş görmeyin, fesatlık etmeyin.”* gibi İslam’ın kesin hükümlerine aykırı söz ve davranışlarına bile, bin türlü hikmet kılıfı geçiren,

d- Kabirde, mahşerde, hesap gününde kendilerini kurtaracaklarını söyleyen,

e- Kendilerine tâbi olmayan bütün Müslümanları ve hizmet erbabını *“nasipsiz ve kıymetsiz kimseler”* şeklinde değerlendirenler sapkınlığa ve şirke kaymış demektir.

Başında da ifade ettiğimiz gibi, çevresini hidayet ve istikamet yoluna davet eden... İnsanları hayır ve hizmete yönlendiren ilim ve irfan ehline, Allah için hürmet ve muhabbet göstermek gereklidir ve güzeldir. Ancak bütün peygamberlerin ortak itirafı şudur: *“Bize düşen sadece açık bir tebliğ ve davettir. Hidayet ise ancak Allah’ın elindedir. Bu davet ve hizmetimize karşılık sizden hiçbir ücret ve karşılık istenmeyecektir.”*

“Ey iman edenler! Allah’tan korkun (isyan etmekten sakının) ve O’na (yaklaştıracak) vesile arayın; (bu amaçla) O’nun yolunda cihat edin. Umulur ki kurtuluşa erersiniz.”

(Maide: 35) ayetinde, Allah’a yaklaştıracak en önemli “vesile” olarak “cihat” önerilmektedir. Bazıları bu “vesile”nin sadece kendi âlimleri ve mürşitleri olduğunu söylemektedir. Hâlbuki,

“Onların yalvardıkları (insanlar) Rablerine nasıl daha yakın olacak diye kendileri de vesile arayan, O’nun rahmetini uman ve azabından korkan”

kimselerdir. (İsra: 57)

Hocamızdan dinlemiştik: Rahmetli Şeyhimiz Hacı Haydar Baba Hz.leri bir gün bize:

“Oğlum, bazıları manevi rütbe ve nimetlerin bizim elimizde olduğunu sanıyor. Hâlbuki

suçları bağışlamak ve manevî makamlara ulaştırmak sadece Allah'ın elinde ve yetkisindedir. Bizler de sizin gibi, her halde Allah'a muhtaç kimseleriz."

demiştir. Evet, âlimlerin ve mürşitlerin bizlere bilmediklerimizi öğretmek, yol göstermek, dua ve himmet etmek dışında, -hâşâ-

"Allah adına günahlarımızı affetmek ve bizi hak etmediğimiz derecelere yükseltmek"

gibi yetkileri yoktur ve böyle düşünmek şirktir. Peygamberler dışında imanla ölüp ölmeyecekleri, hesaplarını vererek cennete girip girmeyecekleri ve kendilerine şefaath izni verilip verilmeyeceği henüz belli olmayan birisinin, kalkıp her istediğine şefaath edeceğini söylemesi veya etrafındakilerin böyle iddialar etmesi, sadece boş bir zandan ibarettir. Gerçek ve mutlak şefaath ancak Cenab-ı Hak'ın Kendisidir.

"Yoksa onlar, Allah'tan başka şefaathçiler mi edindiler? De ki, bütün şefaath Allah'a aittir."
(Zümer: 43-44)

Velhasıl Allah için sevmek ve saygı göstermek ve bir mürşidin terbiyesine girmek elbette önemli ve gereklidir. Ancak birilerini "Allah gibi sevmek ve önemsemek ise o denli çirkindir ve şirktir. Ve tabi herkes sadece kendi niyetinin ve gayretinin karşılığını görecektir. Unutmayalım ki her şey Allah'ın elinde ve O'nun takdirindedir. Allah her türlü eşten, benzerden ve şerikten münezzehtir. Ulûhiyet ve Rububiyet yetkilerini, kısmen de olsa hiç kimseye devretmesi söz konusu değildir. Peygamberler dahil, herkes kuldur ve her halde Allah'a dua edip istemekte ve O'nun takdirini ve taksimini gözlemektedir. Mucize, keramet ve şefaath ise elbette Hak'tır, ancak bütün bunlar yine Allah'ın izni ve iradesi dahilindedir. Çünkü Allah'ın izni olmadan hiçbir peygamber mucize getiremeyecektir." (Mü'min: 78) Hiçbir veli keramet gösteremeyecektir.

Konumuzla ilgili, üzerinde durulması gereken şu ayet meallerini dikkatle okuyalım:

"Allah'a halisane kulluk et. Dikkat et! Halis din ancak Allah'ındır. Allah'ı bırakıp da başka "evliya"lar (dua edilecek, imdadımıza gelecek, ihtiyacımızı giderecek, günahımızı affedecek ve cennete yerleştirecek zatlar) edinenler; 'Biz bunlara, sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye tapınıp tâbi oluyoruz' diyorlar ve şirklerine kılıf uyduruyorlar..." (Zümer: 2-3)

"...Asıl hüsrana düşenler, (İslami ölçüleri hayat ve şeriat prensibi, Allah'ın rızasını ise asıl hedefi edinmeyenler) işte böylece kıyamet gününde kendilerine, ailesine, (yakın çevresine ve müntesiplerine) yazık edenlerdir..." (Zümer: 15)

“Hâlbuki: Allah kuluna (özellikle Kendi yolunda olanlara) kâfi değil midir? İnsanları Allah’tan başkası ile (canlı ve cansız putlarla ve süper güç ordularıyla) korkutanlar, sapkınların ta kendileridir.” (Zümer: 36)

“(Her şeyin mutlak sahibi ve tek yetkili yöneticisi) Allah ‘Bir’ olarak anıldığı vakit, ahirete gerçekten iman etmeyenlerin kalpleri tiksindir. Ama O’ndan başkası (Allah’a ortak koşulan putlaştırılmış zatlari) anıldığı zaman, hemen (yüzleri güler ve) sevinirler” (Zümer: 45)

“De ki: Ey cahiller! Bana Allah’tan başkasına tapınıp (yalvarmamı ve şeytani güç odaklarına yanaşip yaranmamı) mı öneriyorsunuz? (Siz gafil ve kâfir insanlarsınız.) Hâlbuki bütün peygamberlere vahyolunmuştur (ki): “Eğer (herhangi bir konuda) Allah’a ortak tanırırsanız, bütün amelleriniz boşa gider ve öyleleri ebediyen zarar eder. Bilakis sen (sadece bir tek) Allah’a ibadet ve dua et ve şükredenlerden ol (ki kurtulasın).” (Zümer: 64-66)

Üstadımıza göre: Bakış açımız ve amacımız, bizi sonuca taşıyacaktır!

Mana-yı ismî ile mana-yı harfî, Arapça Nahiv ilminde, yani Arapça gramerinde iki önemli kavramdır. Bediüzzaman bu gramer kavramlarını birer Tevhid kavramı haline getirmiş, kâinata Allah hesabına bakmak gereğini ve önemini vurgulamıştır. Nahiv ilminde ismin tanımı şöyle yapılmıştır: *“Manası kendisini gösteren şey.”* Harfin tanımı da şöyledir: *“Manası başkasını gösteren şey.”*

Özetle gramerde “harf”, “isme” hizmet ediyor. Yani harf isim için vardır. İsim ise kendisini gösteriyor. Yani isim kendisi için vardır. Meselâ Ali ismi Ali’yi gösteriyor. Fakat Ali isminde bulunan üç harfin her üçü de kendisi için değil, Ali ismi için vardır.

Mana-yı harfi: Bütün mahlûkata ve bütün kâinata Allah hesabına ve Allah’ın harika sanatı ve yarattığı eseri nazarı ile bakmaktır. Bir manzarada, bir meyvede, bir canlıda, bir insanda O’nun özellik ve güzelliğini hatırlatan bir yön vardır, onun Yaraticısı ve Sanatkârı olan Allah’a bakan yüzlerce yönü bulunmaktadır. İşte burada Sanatkâra ve Yaraticıya bakan yüzlerce yöne *mana-yı harfi* tabiri kullanılır.

Mana-yı ismi ise; mahlûkata ve kâinata Allah namına ve Allah'ın sanatı ve yarattığı olarak bakmayıp ondaki cüz'i ve geçici güzellik ve özelliklere kapılmak anlamındadır.

Nahiv âlimleri “kelimeyi” üçe ayırmaktadır:

1- Fiil: Hadiseye veya zamana delalet eden kelimelerdir.

2- İsim: Zaman kaydına girmeksizin, bir manaya tek başına işaret eden kelimelerdir.

3- Harf: Kendi başına bir manası olmayıp; ancak isim ve fiil gibi manalı kelimelerin manalarını göstermeye vasıta olan karakterlerdir. Yani “harf”, başkasının manasına hizmetkârdır; bizzat tek başına bir manası bulunmamaktadır.

Üstad Bediüzzaman “*mânâ-yı harfî, mânâ-yı ismî*” kelimeleriyle anlattığı bakış açısı hakkında şöyle buyurmaktadır: “Kırk
senelik ömrümde, otuz senelik tahsilimde yalnız dört kelimeyle, dört kelâm öğrendim; Kelimelerden maksat, mânâ-yı harfî, mânâ-yı ismî, niyet, nazar'dır.”

Mana-yı harfi: Bir sanatı, bir yaratılış harikasını incelerken, onu o sanatı meydana getiren sanatkârı cihetiyle değerlendirmektir. Mânâ-yı ismi ise, bir sanatın ustasını, bir resmin ressamını, bir muhteşem sarayın mimarını unutmak demektir. Mesela: “Mimar Sinan Süleymaniye'yi şu tarihte yapmıştır” demek mânâ-yı harfi cihetiyle bakmaya, “Süleymaniye şu tarihte yapılmıştır” demek ise mânâ-yı ismi cihetiyle bakmaya örnektir. Birincisinde Mimar Sinan ön plana çıkarken, ikincide; Süleymaniye ön plana çıkıyor vaziyettedir. İşte mevcudata bakarken, Allah'ı aklımıza getirerek “*Mevlâm ne güzel yaratmış*” diye bakmamız gerekir. Allah'ı aklımıza getirmeden “ne güzel” deyip geçmek ise gaflettir. Üstad; “nazarl
a niyet mahiyet-i eşyayı tağyir eder” demektir. Yani insanın olaylara ve şahıslara bakış açısı ve amacı düşünce ve davranışlarının mahiyetini değiştirecektir.

Bütün sevdiklerimiz; eşimiz, şeyhimiz, mürşidimiz, esasen Allah'ın bize ihsanından başka bir şey değildir. Dolayısıyla sevdiklerimizi Allah için sevmek, Allah'ın hakkını takdir etmektir. Çünkü her şeyi ve herkesi ihsan eden Rabbimizdir. İhsan eden kim ise, önce O sevimeli; diğer sevdiklerimiz de yine O'nun için sevimelidir.

Hâşâ; Allah gibi sevilen; bir peygamber, bir melek, bir veli kul bile olsa, bu şirke kaymaktır. Nitekim Hristiyanların Hz. İsa Aleyhisselama olan sevgileri böyle bir sapkınlıktır. Zira *Allah için sevmek* ile *Allah'ı sever gibi sevmek* arasındaki farkı bilmek ve gözetmek lazımdır. Allah'ı sevenler, elbette Allah yolunda giden sevgili kullarını da sevip sayarlar, ancak Allah'ı sever gibi değil, Allah için severler ve bu sevgi ile Allah yolunda onlara katılıp yardımcı olurlar.

Hocamızdan öğrendik: Sevmek başka, beğenmek başkadır!

Kişinin sevdiğiyle olmak istemesi normaldir. Herkes sevdiğinin hâliyle hâllenir... Sevgisi derecesinde ve onunla birlikte huzura erecektir. Sevginin ne olduğunu tam olarak bilemediğimizden, genellikle “beğeni” ile “sevgi”nin birbirine karıştığı görülmektedir. Oysa “*sevgi ve teslimiyet*” farklı, “*beğeni ve benimsemek*” ayrı şeylerdir. “Beğeni”, ona “sahip olma” arzusuyla filizlenir. Bir nesneden hoşlandığında, beğendiğin şeye sahip olabilmek ve üzerinde tasarruf edebilmek arzusu gelişir. Bu durum tüm mahlûkatta çok yaygın bir his ve istektir.

“Sevmek” ise bundan çok farklı bir şeydir. Sevince, yalnızca sevdiğin için yaşamak istersin. Ona sahip olmaya değil hizmetkâr olmaya yönelirsin. Onun rızası ve davası dışında her şeyi kalbinden silersin. “*Sen kaybolursun, sende; sevdiğin kalır yalnızca, beyinde!*” beyiti bu gerçeği ne güzel özetlemiştir. Sevginde samimi isen, artık her şeyi ve her gelişmeyi onun adına seyredersin, onun kurallarıyla değerlendirirsin, onun diliyle söylersin. İşte Allah'ı böyle seversin. Allah dostlarını da O'na ulaşmaya bir vesile bilir, bu nedenle değer verirsin.

Evet, biz Ahmet Akgül Hocamızı; Allah rızası için... Onu, bizim hidayet ve istikamet bulmamıza ve Hakkın hâkimiyetine çalışmamıza bir vesile kıldığı için... Kur'an'ımıza tercümanlık yaptığı için... Bize öğrettiği ve öğütlediği şeyleri, önce kendisi yaşadığı için sevdik, saygı gösterdik ve sahip çıktık. Yoksa biliyoruz ve iman ediyoruz ki; hidayetini de,

inayetin de yegâne kaynağı Cenab-ı Hak'tır. O'nun yoluna çağıran, Kur'an ahlâkı ve ahkâmı uygulansın diye çırpınan şahsiyetlere tebrik ve teşekkür etmemek, hadislerde bizzat Allah'a nankörlük sayılmıştır.

Bu konuyu değerli ağabeyim Milli Çözüm Dergisi yazarı eski bir subay olan Ufuk Efe'nin Ahmet Akgül Üstadımızla ilgili şu samimi ve yüksek şuur seviyeli tespitleriyle bağlayalım.

Bundan yıllar önce idi, Ahmet Hocam ile yeni yeni tanışıp çalışmalarına katıldığım ve O'nu yavaş yavaş tanımaya başladığım zamanlardı.

“**Nur Anne**” diye hitap ettiğim, şu an rahmet-i Rahman'a kavuşmuş olan Nur Hoca Hanım ile bir hastanenin bekleme bölümünde, torununun doğumu için bulunuyorken aynı zamanda da sohbet ediyorduk. O zamanlar Ahmet Hocamıza SP içinden yasaklamaların ve karalama kampanyalarının başladığı ve kafaların çok karışık olduğu zamanlardı. Kafalar nasıl karışmasındı ki, zira her türlü sohbet, ders ve toplantılarda hem O'nun kitaplarından alıntılar yapılıyor, davanın özelliği, önemi ve nasıl çalışmamız gerektiği konusunda O'nun kaleme almış olduğu yazılardan örnekler veriliyor, ama diğer yanda ise bu davanın önünde dikilen marazlı kimselerin de kıskırtması ile adeta bir "öcü" gibi lanse ediliyordu. Davanın saf insanları yavaş yavaş zehirleniyor ve kendilerine panzehir olabilecek zattan uzaklaştırılıyordu.

Velhasıl, bana o zamanlar birçok kez muhatap olduğum soruyu Nur Anne de sormuştu! “**Neden Ahmet Hoca'yı seviyorsunuz, neden peşinden gidiyorsunuz? Âlim mi? Hoca mı? Bilgin mi? Şeyh mi? Sizi O'nun peşinden bu denli götüren şey nedir?**”

gibi soruları sıralamıştı. O zaman demiştim ki: Hayır Nur Anne, etrafta birçok hoca, âlim, şeyh var ama benim Ahmet Hocam'da gördüğüm şey bunların hiçbiri değil! Ben O'na bakınca sadece bir

“**KUL**”

görüyorum... Dümdüz, dosdoğru, yalın... Emrolunduğu gibi olmaya ve İslami istikamette kalmaya çabalayan ve bunu en büyük sevap ve şeref sayan bir KUL!.. Askerlik zamanımda da etraf komutan kaynıyordu ama içlerinde çok az “asker” vardı... Herkes ahkâm keser, emirler verir ve emirler alırdı ama gereğini yapan, emirlere ve hatta kendi verdiği emirlere bile uyan çok az “asker” tanımıştım.

İşte şimdi sivil hayatımda da benzer şeyleri gördüm, etrafta âlim(!), hoca(!), şeyh(!) fazlası ile vardı ama Rabbimin insanları yaradılış gayesine uygun olmak üzere “kul” olan çok azdı... Ve ben uzun zamandır karşımda ilk defa bir “kul” görüyorum. Şimdi O'na (Ahmet

Hocama) karşı olan hayranlığım ve saygınlığının sebebi budur, dedim... Kendisi de o zaman kafasını sallayarak sükût içinde bunu tasdik edip kabul etmek zorunda kalmıştı.

O gün bugündür biz Ahmet Hocamızdan dava şuurunu ve “kul”luğu öğrendik, nasıl bir dava yolcusu ve nasıl bir kul olmamız gerektiği hususunda O bizim yaşayan, kanlı ve canlı nirengi noktamız, örneğimiz durumundadır. Aynı zamanda Erbakan Hocamızı tanımamızda ve Milli Görüş davasını anlamamız ve yorumlamamız hususunda da bizim hem pusulamız hem de haritamız konumundadır. Bu kulluk şuru ve sorumluluğu Ahmet Hocamıza öyle bir onur ve huzur kazandırmıştır ki; Hak bildiği gerçekleri yazmak ve konuşmak gerektiğinde hiç kimseden korkmaz, kınanmak ve dışlanmak endişesine kapılmaz, karakol ve mahkeme kuşkusuyla kıvrılmazdı. Milli Görüş’ü haklı ve hayırlı bulduğu için her ortamda savunur, hatta kendisine hakaret eden SP’li kardeşlerimiz için; *“Onlar bizim davaya zarar verdiğimiz kanaatiyle bize sataşıyorlar ve belki de niyetlerine göre bir sevap kazanıyorlar. Hiç sevap kazanan kimseye kızılır mı?”*

diyorlardı. Kendisine hürmet ve rağbet edenlere:

“Bazı başarılarımızı bizim marifetimiz sananlar, şahsımıza hüsnüzan ediyorlar. Oysa bu hayırlı çalışmalar Milli Çözüm Ekibindeki isimsiz kahramanların samimi katkılarının sonuçlarıdır”

buyuruyorlardı ve bunu gayet samimiyetle hatırlatırlardı.

Biliyoruz ki kulluk en yüce makamdır, öyle olmasa idi Kelime-i Şehadet’e konmuş olmayacaktı. Hz. Peygamberimizin de ve diğer peygamberlerin de kullukları risaletlerinden önce anılmayacaktı. Şimdi âlimlerimizin de, hocalarımızın da tüm sıfatlarının sağlamlığı *“ne kadar sağlam bir kulluk temeline dayandığına”* bağlıydı.

Her şey kullukla başlardı, zira Hz. Allah (CC): *“Ben, cinnleri ve insanları yalnızca Bana ibadet etsinler (her şeyi Benden bilip, Benden isteyip, Benden beklesinler ve her konuda hükümlerimi yerine getirsinler) diye yarattım.”*

diye buyurmamış mıydı?

Hz. Peygamber Efendimiz bir gün kendisine sataşan bir hatun kişiye hitaben: *“Benden daha kul başka bir kul var mıdır?”*

diye sormuşlardı. Hz. Aişe validemize de:

“Ben şükreden bir kul olmayayım mı?”

buyurmuşlardı. Bugün de benzer sataşma ve sorulara karşı verdiğimiz cevap aynıdır...”[1]

Ahmet Akgül Hocamız; ilk söylediğinde en çok karşı çıkılan konularda bile, sonunda hep haklı çıkmıştı!

Ahmet Akgül Hocamızın ve Milli Çözümcü arkadaşlarının, bazılarının katılmadığı ve fazla katı saydıkları kanaat ve tavırları belki vardır ve bu doğaldır. Ama tam 40 sene önceki yazdıkları, konuştukları ve kitaplarıyla bugün hâlâ savundukları konular arasında hiçbir çelişki ve tutarsızlık bulunmamaktadır. Çünkü “değişmeyen doğruları” ölçü almışlardır. Bazen, “keşke biraz daha yumuşak ve sivrilikten uzak olsalardı” diye düşünsek de, acaba böyle çelik gibi olmasalardı bu kadar dik kalınır mıydı? diye sormak lazımdı. Herhalde böylesine sert olmaları, netliklerinin ve mertliklerinin bir gereği ve göstergesi sayılmalıydı.

Bakınız, enaniyet damarı ve riyaset hırsıyla çırpınan ve kendi kof kuruntularına kapılan "Elaziz" cilerin başındaki şahsın, davadan ve Hoca'dan umutlarını kestikleri için dönüp yine Erbakancılık kisvesiyle Tayyip Erdoğancılık yapacaklarını ve koyu bir AKP yalakası ve şakşakçısı olacaklarını yıllar öncesinden söylediği zaman; *"Yok canım, bu kadarı da olmaz, Hoca'ya bu denli bağlı insanlar, yirmi sene aleyhine konuştukları ve hakaretler yağdırdıkları Recep Erdoğan'ın reklamcılığını yapmaz"* sanılmıştı, ama sonunda Ahmet Akgül Hocamız haklı çıkmıştı.

Bir zamanlar Necip Fazıl'ın nefsi ve fevri çıkışlarına ve "Rapor"lardaki ifsat ve iftiralarına, Ahmet Akgül Hocamız herkesten önce karşı durmuşlar, bu yüzden haddini bilmemekle suçlanmışlar, ama sonunda kendileri haklı çıkmışlardı.

Ve yine Esat Coşan'ın Erbakan Hocamıza yönelik haksız itham ve inhiraflarına karşı önce Ahmet Hocamız camiamızı uyarılmışlar, bu yüzden nice hakaretlere uğramışlardı, ama sonunda Üstadımız haklı çıkmışlardı.

İşte Erbakan'a karşı, daha önce nice hıyanet ve davaya hakaret girişimini yüksek feraset ve cesaretiyle ortaya koydukları gibi; Korkut Özal'ın sinsî kompleks ve komplolarını herkesten önce Ahmet Akgül Hocamız teşkilata ve tabana hatırlatmış, bu nedenle başlarına gelmeyen kalmamış, ama sonunda kendileri haklı çıkmışlardı.

Turgut Özal'ın Milli Görüş'ten caymasına ve camianın önemli kesiminin Anavatan'a

kaymasına önce Ahmet Hocamız direnip durmuşlar, hatta milletvekilliği, belediye reisliği ve bakanlık teklifi gibi siyasi rüşvetlere asla tenezzül buyurmamışlar ve sonunda yine haklı çıkmışlardı.

Cemalettin Kaplan'ın nefsinin ve şer güçlerin tuzağına kapıldığını, boş kuruntular ve kuru kahramanlıklarla Avrupa'daki Milli Görüş camiasını parçalayacağını önce Ahmet Akgül haykırması ve sonunda haklı çıkmışlardı.

Fetullah Gülen'in ihlas perdeli riyakârlığını ve karanlık merkezlere hizmetkârlığını herkesten önce ve AKP kurmaylarının bile elini öpmek için sıra bekledikleri süreçte Ahmet Akgül Hocamız büyük bir feraset ve cesaretle ortaya atmış, bu yüzden Ergenekonculukla suçlanıp tutuklanmış, bunun üzerine kendi camiaları ve teşkilatları dahil, herkes hücumu kalkmış, *böylesi mübarek bir zata iftira attıklarını söyleyip sataşmış,* ama sonunda yine Üstadımız haklı çıkmışlardı. Çünkü herkesi ve her hadiseyi, Kur'an terazisiyle tartıyor ve iman ferasetiyle bakıyor ve hiç kimseden korkmuyorlardı.

Milli Görüş mutfağında palazlanan ve Milli Gazete'de reklam olup parlatılan Abdurrahman Dilipak gibilerin ve Vakit gazetesinin, tamirat görünümü nasıl bir tahribat ekibi olduğunu en önce Ahmet Akgül farkına varmış, bunu camiasına anlatmaya çalışmış, bu nedenle nice hücumlara maruz kalmış, ama sonunda yine haklı çıkmışlardı.

Bir kısım eski Milli Gazete yazarlarının ve Milli Görüşçü sanılanların çıkardığı ZAMAN gazetesinin, *camiamızı haklı yolundan caydırmak ve dini duyarlıklarımızı yozlaştırmak üzere devreye sokulduğunu*, önce Üstadımız açıklayıp anlatmış, bu yüzden nice sıkıntılar yaşamış, ama sonunda bir kere daha haklı çıkmışlardı.

Milli Görüş'ün kurmaylarından sayılan bazı beyinsizlerin ve aile bireylerinin bile müridi ve temsilcisi oldukları Ali Kalkancı ve Müslüm Gündüz gibi bacadan inme tarikatçıların; Ali Bulaç, Mustafa İslamoğlu, Fehmi Kuru ve Mehmet Metiner gibi şimdi tamamı ABD maşası ve AB aşığı olan İslamcı yazarların; Hizbullahçılar, İrancılar ve İBDA-C gibi sahte şeriatçıların bozuk ayarını ve dış bağlantılarını önce Ahmet Akgül ortaya koymuşlardı, nice tepkiler ve tersliklerle karşılaşmışlardı, ama sonunda yine Hocamız haklı çıkmışlardı.

Başta Sn. Recep T. Erdoğan olmak üzere, şu AKP'yi kurup yıllarca ABD'ye taşeronluk ve BOP'a kâhyalık yapanların karakter yapısını ve nefsi hesaplarını, ta İlçe Başkanlığı, İl Başkanlığı ve Belediye Başkanlıkları döneminden itibaren açıkça konuşup camiasını ve teşkilat mensuplarını dikkatli olmaya çağırın, bu yüzden sürekli dışlanan ve maalesef düşman muamelesine tâbi tutulan yine Ahmet Akgül Hocamızdı ve işte sonunda yine bu Zat haklı çıkmışlardı. Ama dış güçlerin ve masonik merkezlerin, Sn. Erdoğan'ın bazı yanlışları üzerinden Türkiye'mize yönelik saldırıları ve tahribatları karşısında ise, kesinlikle devletimizin, Milli birlik ve dirliğimizin ve Cumhurbaşkanlığı makamının yanında yer almışlardı.

Bir zamanlar Selamet Partisi Trabzon İl Başkanı olan ve gittiği her yerde Erbakan'ın kerametlerini anlatıp duran; sonra birdenbire şeyhliğe, ardından din istismarıyla ticaret yapıp dinar devşirmeye, derken parti şefliğine yükselen ve sonra Korona vebasıyla bu dünyadan ayrılan Haydar Baş'ın, gizli niyetini ve kirli mahiyet ve marifetini önce Ahmet Akgül dile getirip halkı aydınlatmaya ve tuzaklarına kapılmamaya çağırılmış, ama bu sebeple aleyhlerinde karalama kampanyaları başlatılmış, nice mahkemeler açılmış, sonunda ise yine Üstadımız haklı çıkmıştı.

Ve yine 2008'de SP Genel Başkanlığına hazırlanan Numan Kurtulmuş'un kafa yapısını, karanlık hesaplarını ve Genel Başkanlık sürecindeki tahribatlarını sürekli yazan, bu yüzden azarlanan, hırpalanan ve horlanan yine Ahmet Akgül Hocamızdı, ama sonunda bir kez daha kendileri haklı çıkmışlardı ve Milli Görüş sayesinde Milletvekili, Bakan ve Belediye Başkanı olmuş 50'den fazla nankör, döneke, açıkça Hoca'ya ve davaya isyan bayrağı açmışlardı.

Şimdi soruyoruz, iz'an ve insaf ehline hatırlatıyoruz: Olumsuz itham ve iddialarda buldukları ve insanlarımızı uyardıkları en az yüz kişiden ve onlarca girişimden, %95'i aynen çıkmış ve haklılığı ispatlanmış olan Ahmet Akgül ve Milli Çözüm Ekibinin; *vefatına kadar Hoca'nın etrafında olup, şu an Milli Görüş'ün baş safında bulunan bazı marazlı ve münafık tiplerle ilgili tespit ve tenkitlerinin de aynen çıkacağını* söylemek, elbette akla ve vicdana uygun olandır. Çünkü Ahmet Akgül Hocamız ve arkadaşları Erbakan'a gerçekten inanmış, Onu anlamış ve sadakatle bağlanmış insanlardır. Evet, inşaallah Milli Çözüm öncülüğünde bir Adil Düzen, hem ülkemizde hem de yeryüzünde kesinlikle kurulacaktır. Bu hem Kur'an'ın ve Resulullah'ın beyanı, hem de insanlığın ve mazlumların ihtiyacıdır. Üstelik Milli Çözümçülerin arkalarında; Amerikalıları, Avrupalıları, Siyonist Yahudi odakları ve Mason Locaları yoktu... Bunların diğerleri gibi medyaları, bankaları, fabrikaları yoktu... Yetmez, Milli Görüş'ün temel esaslarını koruması ve başarıya ulaşması için bir ömür çırpındıkları halde, kendi teşkilat ve camiasının bile destekleri yoktu, ama köstekleri çoktu... Ya Rab, bu ne şaşmaz bir şuur, bu ne sağlam bir cihat ruhuydu!.. Bu elbette onlara, Allah'ın bir lütfuydu, İslam'ın ve Kur'an'ın verdiği

huzurdu, imani ve insani bir onurdu... Ve tabii, Allah korusun şımarmaları, şaşımaları, yorulup usanmaları onların da sonu olurdu...

Evet, Türkiye'de şu son 50 yıl içerisinde sağcılar değişti, solcular değişti, Milli Görüşçü geçinenler değişti, ülkücüler değişti... Şeyhler değişti, mürşitler değişti, müritler değişti, Süleymanlılar değişti, Fetullahçılar değişti... Hepsi rüzgârın yönüne ve konjonktürel süreçlere göre dönekleşti, ehlileşti, pardon, demokratikleşti!.. Bunların bir zamanlar hiddetle ve şiddetle itiraz ettikleri; PKK söylemlerini, İsrail'in projelerini, AB'nin Haçlı isteklerini, şimdi hep bir ağızdan sürekli kendileri tekrar etmekteydi... Dini yozlaştırmanın, İslam ahlâkını dejenerasyona uğratmanın, milli değer ve duyarlılıkları ucuza satmanın, kısaca zahiren dindarlık gösterisi yaparken, gerçekte fikren ve fiilen gâvurlaşmanın adı artık DEMOKRATİKLEŞMEYDİ!.. Bu ne sihirli, bu ne sinsi kelimeydi ve bu ne Siyonist bir hileydi... Ama asla değişmeyen, dengesini yitirmeyen, Milli değerlerinden ve haysiyetlerinden taviz vermeyen, İslami ve insani kimliğinden vazgeçmeyen ve bu uğurda ezilmeyi, hakaret edilmeyi ve Allah için üzülmeyi, bir zarar değil en büyük kâr ve kazanım kabul eden Ahmet Akgül Hocamızı ve Milli Çözümçü arkadaşlarımızı, şimdi yürekten kutluyorum, onlara hayranlık duyuyorum ve saygıyla selamlıyorum. Ve Erbakan Hoca'nın her sohbetinin sonunda vurguladığı: *"Vel akıbetü lilmuttakin – en onurlu ve huzurlu akıbet, muttakilerin olacaktır"* hakikatini hatırlatarak, son veriyorum.

Kırgızistan Arabayev Üniversitesi'nde Adil Düzen konferansı öncesinde bir öğretim görevlisi, Ahmet Akgül Hocamızı şöyle tanıtmıştı:

Ahmet Akgül Türkiye'de; hem İslami prensipleri ve insani gerekleri, hem Atatürk'ün değişim düşüncesini, hem Müspet Milliyetçiliği, hem de sosyal dengeyi kaynaştıran çok ender bir ilim ve fikir adamıdır. Bir kısmı 3 cilt olan 80 kadar kitap yazmıştır, hepsi de özgün ve orijinal yapıtlardır. Kitapların 10 tanesi; İngilizce, Rusça, Japonca, Farsça, Fransızca ve Arapçaya çevrilmiş bulunmaktadır. Türkiye'nin efsane Başbakanlarından Rahmetli Prof. Dr. Necmettin Erbakan'ın en özel talebesi ve takipçisi sayılmaktadır. Yaklaşık 40 yıldır Türkiye'nin her tarafında, Avrupa'da ve İslam coğrafyasında bilimsel konferanslara katılmaktadır. Türkiye'deki, bölgesindeki ve dünya genelindeki önemli gelişmeleri on yıllar öncesinden sezip açıklayan, bu yüzden pek çok sıkıntı ve saldırılara uğrayan, ama sonunda devamlı haklı çıkan bir bilge insandır. Türkiye'de asker ve sivil yüksek bürokratların, üniversite hocalarının, önemli yazar ve yorumcuların ve devlet erkânının yakından takip ettiği MİLLİ ÇÖZÜM DERGİSİ'nin başyazarıdır. Yeryüzündeki kapitalist, sosyalist ve liberalist sistemlere karşı; hepsinin iyi ve yararlı yönlerini içinde barındıran, ama kötü ve zararlı kısımlarını bırakan; akıl, bilim, tarih, vicdan ve Kur'an kaynaklı orijinal ADİL DÜZEN programlarını hazırlayıp savunan Üstadımız 73 yaşında olup beş çocuk babasıdır. Hiçbir kitabı, dergisi, yazısı ve konferansları karşılığı kesinlikle

Yazar Yakut ÖZÜBÜYÜK
25 Şubat 2022

para almayan, lüks ve konfordan uzak mütevazı bir hayat yaşayan, bütün bunların masrafını 40 kadar gönüllü ve fedakâr dava arkadaşıyla ve Allah rızası için kendileri karşılayan, “*para, makam ve çıkar karşılığı, dini ve ilmi tebliğ yapmanın haram olduğunu*” savunan, bu nedenle hiçbir odağa ve iktidara minnet borcu bulunmayan bir Hocamızdır. İşte elinizdeki kitap, bu muhterem ve mücahit şahsiyeti topluma tanıtmak, örnek hayat hikayesinden ve orijinal öğretilerinden yararlanılmasını sağlamak amacıyla hazırlanmıştır. Noksanlarımızın ve kusurlarımızın bağışlanması umuduyla... Gayret bizden, muvaffakiyet Rabbimizdendir. Saygılarımla...

□□□□□□□□□□

YAKUT ÖZÜBÜYÜK

□□□□□□□□

[1] O bir 'KUL'dur'! — Ufuk EFE / 19-01-2018